

Jesu nyckfulla vänner

Predikan för Palmsöndagen, 2001

Text: Matteus 21:1-11

Göteborgs-Posten sa att, när President Bush besöker vår stad i juni, kommer han att ta med sig sin pansarlimousine för att åka i. Jag är säker på att det faktum att den amerikanska presidenten åker limousine inte chockerar någon av oss. Sveriges konung gör alltid det också. Vi tycker att det är helt normalt att konungar och härskare kommer i limousiner.

På den första Palmsöndagen anlände en högst ovanlig konung till Jerusalem. Hans limousine var en lånad åsna. Hans sadel var hans lärjungars mantlar. Den röda mattan var mantlar och palmkvistar som människorna strödde på vägen.

Folkskaran verkade inte vara bekymrade, emellertid, för att denna kung var konstig. De hälsade honom välkommen med entusiastiska skrik och hurraropar. Hosianna, Davids son!... Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden!

Folkets ord visar oss Jesu identitet. Hosianna betyder "Hjälp oss" eller "Frälsa oss." Ordet är en bön som kan tillämpas bara på Gud. Människorna använde det för att tilltala Jesus där på åsnan. Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn! Gamla testamentet sa att en stor kung kommer. Han kommer från Kung Davids släktlinje, men denna stora kung ska åstadkomma ett rike som aldrig kommer att ända. Sådant rike är möjligt därför att kungen är Guds agent. Frid i himlen, ropade folket. På grund av Jesus Kristus har världens alla människor försonats med Gud. Denna försoning fullbordades när Jesus offrade sig själv för att betala synderna som skiljdes oss från Gud och hans helighet. Bibeln säger oss: Ty Gud beslöt att... genom honom försona allt med sig, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen (Kol 1:19-20).

Jesus var inte en vanlig lärare eller profet. Jesus var Gud som hade kommit ner från himlen för att bo bland världens människor en tid. Han är Gud och därför är han evig och hade aldrig behövt någons hjälp. Det var även sant denna dag. Jesus behövde ingenting från människorna. Han hade övernaturlig makt och kunde ha gjort allt som han ville. Han kunde ha kallat på de 72,000 änglarna, som var bereda för att rädda honom på Skärtorsdagen. De skulle ha kommit för att lova honom. Även Gud Fadern kunde ha ropat pris från himlen som han redan hade gjort åtminstone tre gånger. Jesus kunde faktiskt ha framkallat lov från stenarna om det var nödvändigt.

Jesus behövde inte folkskarans lov på Palmsöndagen, men han mottog det. Dessutom använde han människornas ord som ett vittnesbörd som fortfar att ännu idag säga vem Jesus är och vad den frälsande uppgiften är som han kom fram till Jerusalem för att fullborda.

Det är sant även idag. Gud behöver inte vårt lov och vår tjänst. Vi kristna bör aldrig tänka att vi hjälper Gud ut ur en knipa. Vi ger inte lov för att Gud behöver det. Vi tjänar inte Gud och ger honom offergåvor för att Kristus behöver dem om hans rike eller hans kyrka skall leva vidare. Det är alltid sant att, om han vill göra det, kan Kristus göra vad han vill bara genom att säga ordet. Han skapade hela universum genom sin allsmåktiga befallning. Men tänk på vad ni och jag skulle avstå från om han ville fungera på det sättet. Han kan befalla att alla människor tror på honom, men, om han gjorde det, hur kan vi då få glädjen som kommer när vi sprider de största nyheterna som man får säga? Gud kan tvinga alla att gå i kyrkan varje söndag, men hur kan vi då känna ilningen som kommer när syndare tillber med oss på grund av vår inbjudan? Gud kan bygga kyrkobyggnader -- SVISCH av magi, men då kan vi aldrig erfara glädjen som kommer när man får arbeta för Gud. Gud kan göra så att församlingens pengar fylls på magiskt, som änkans olja och mjöl på Elias tid, men då kan vi inte få tillfället att ära honom med våra tionde och offergåvor. Gud kan skicka en änglakör för att göra vår påskgudstjänst vacker, men det skulle beröva oss glädjen som kommer när vi sjunger: "Halleluja, Jesus lever!"

I stället för att göra det själv, ärar Kristus oss genom att acceptera våra böner och vår tjänst och att faktiskt fullborda något värdefullt genom oss. Det är som en treåring som hjälper sin mamma baka en kaka. När han "hjälp", lägger han äggskal i smeten. Han spiller ut mjölkflaskan, och han håller i mycket mer socker än han bör. Men hans mamma rättar kärleksfullt och tålmodigt hans fel och rensar upp hans oreda. Sedan, när kakan serveras, säger mamma: "Timmy gjorde kvällens efterrätt," och alla säger vilken underbar bagare han är.

På samma sätt ärar Jesus oss. Han rensar våra lov och gärningar och tvättar bort deras syndiga motiveringar, deras halvheter, deras missunnade natur och allt som förstör deras skönhet. Jesus gör dem rena. Sedan accepterar han dem som goda gärningar som kommer från vår tro och kärlek.

Vi är med dig, Jesus, sa Palmsöndagens folkskara, när allt också är med dig. I fem dagar kommer de att sjunga en annan melodi. De kommer att ropa: Vi är emot dig, Jesus, eftersom allt har vänt sig mot dig.

Folkskarans stämning blev gräsligt. De judiska ledarna hade fördömt Jesus, och de hade eggat skaran att hålla med i deras krav att Jesus skulle slås ihjäl. "Vad skall jag då göra med Jesus?" frågade Pilatus. Alla svarade: "Korsfäst honom! Korsfäst honom!" "Jag har inte funnit honom skyldig till det som ni anklagar honom för," sa Pilatus. Men de skrek: "Korsfäst! Korsfäst honom!"

Folkskaran hördes igen vid korset. De gjorde narr av honom när han hängde där. De skrek: Nu får Gud rädda honom, om han har honom kär.

Hur kunde de ändra sig så fort? Jo, för det första var de två skarornas sammansättning förmodligen olika, men några människor var högst sannolikt i båda skarorna. Om vi är ärliga, förstår vi hur och varför de vände så fort. De böjde sig för trycket omkring dem. De var nyckfulla vänner. Vi alla vet att det är mycket lättare att bekänna vår tro på Jesus och försvara gudomliga principer när vi omges av andra kristna. Och vi vet hur mycket svårare

det är att försvara Guds ord och bära vittnesbörd om Jesus när vi omges av människor som förlöjligar den kristna tron. Vi alla vet att det är lätt att falla för frestelsen när vi är med dem som syndar. Guds ord håller med om detta enkla faktum när det säger: Dåligt sällskap fördärvar goda seder.

Jag kommer ihåg en händelse när jag var elev i nionde klass i skolan. I vår biologi kurs hade vi diskuterat mänsklighetens ursprung, och vår lärare sa att han trodde att Gud skapade universum som Bibeln säger. Senare i matsalen diskuterade mina klasskamrater lektionen. Alla verkade förlöjliga läraren därför att han trodde på Guds skapande. Då vände de sig till mig och frågade: "Vad tror du? Tror du som han?" Jag kommer ihåg och skäms för mitt svar. "Jag vet inte," sa jag. Men jag visste. Det fanns inget tvivel om att jag trodde på Bibeln, men det var svårt att säga det offentligt när skaran verkade luta åt andra hållet. Jag kommer också ihåg vad som hände därnäst. Vi hade en klassöversittare. Han var en stor rödhårig kille med många fräknar. Ingen gick emot Alex Crawford. Efter det att jag sa: "Jag vet inte," talade Alex. "Jag tror att Gud skapade allt," sa han. Genast byttes samtalsämnet. Och jag håller vad om att, om man just då gjort en opinionsundersökning, skulle alla säga att de trodde vad Bibeln sa. Tänk på hur det illustrerar att Gud kan använda våra ansträngningar på sätt som vi aldrig skulle ha trott. Biologiläraren Herr McPhersons vittnesbörd och klassöversittaren Alexs vittnesbörd fortsätter att höras ännu fyrtio år senare i Sverige. Vem vet vilka underbara saker som Gud kanske tänker göra genom er och ert vittnesbörd?

Vi behöver bekänna att vi ofta syndar genom att hålla med skaran – eller åtminstone ingenting säger när skaran är emot Jesus. Var och en av oss har varit skyldig till att hålla med skaran och säga: Jag är emot dig, Jesus, eftersom allt har vänt sig mot dig.

Under denna påskvecka kommer vi att igen bevittna Jesu lydnad och död. Många syner kommer att gripa våra hjärtan. Det finns plåga och lydnad från Getsemanes trädgård till Golgotas kors. Akta att ni inte pladdrar utan tankar: "Jesus straffades på grund av världens synder." Tänk hellre: "Jag tappade behärsningen igår. Jesus straffades för det. Jag skvallrade om min granne. Jesus straffades för det. Jag var ovänlig mot mitt barn eller mina föräldrar idag. Jesus dog för det. Jag misslyckades med att tyda min chefs ord eller min arbetskamrats gärningar till det bästa. Jesus dog för det. Jag misslyckades med att försvara Jesus igår kväll. Jesus dog för det." När vi konfirmerades i Luterska kyrkan, frågades vi: "Vill ni förbli i den evangelisk-luterska kyrkans lära och flitigt bruka nådemedlen samt leva i lydnad för Guds bud intill döden?" Och vi svarade: "Ja, med Guds hjälp." Men faktum är att vi för ofta är ovilliga att lida obekvämlighet eller hån för honom, för att inte tala om död.

När vi ser Guds lamm som fördes bort till att slaktas, låt oss också säga:

Det är för mig, för mig, ditt blod har flutit.

Din smärtas mått, o Jesu, själv jag fyllde, Allt jag förskyllde.

Hur underbart, att du tog på dig skammen!

Den gode Herden offerar sig för lammen,

Den skuld, för vilken tjänarna bli fällda, Vill Herren gälda. (157 LH)

Jag tror att jag behöver tillägga ett postskriptum idag. Vi bör också tänka på det faktum att, när det kommer till kritan och de nyckfulla vännerna gick, vann Jesus vänner på oväntade platser. En brottsling som korsfästes med Jesus hade inte varit Jesu vän tidigare, men han kom till tro och bekände: Jesus, tänk på mig, när du kommer till ditt rike. I detta viktigaste ögonblick, just innan han dog, hörde Jesu nya vän de tröstande orden: Amen säger jag dig: i dag skall du vara med mig i paradiset.

Där fanns också officeren som Jesus hade bett för. Han hade hört och sett allt det som hände på Golgata. Han prisade Gud och bar sitt vittnesbörd: Den mannen var verkligen rättfärdig.

Herren fortfar att leda syndare till tro och gör dem till eviga vänner genom sitt Ord. Och han fortfar att ära er och mig genom att använda oss för att kalla människor till Ordet och att dela de goda nyheterna om Jesus med dem